

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 07498

RUF FUN FLIGL

Roshelle Weprinsky

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

ראף פֿון פֿל יגל

פֿון

ראשעל וועפרינסקי

I

א י ד

איך בין ווי מיין קלייד —
שטיל פייער און זייד,
מיינע טונקעלע וויעס
פלאטערן און ציטערן
ווי די זיידענע ברעגן
פון מיין קלייד ;
און פון מיין דורכזיכטיקן נאָסן
ציט זיך ארויף מיין האַלז
ווייס און דיין,
און פאַרבינקט נאָך טויט.

ד אָ ס ל י ד

איד זע —
עס היינגען אָפּגעהאַקט די אוואָרן
אויפן ברעג פון טוך
און שטרעקן זיך אומזיסט...
אָפּגעהאַקטע געלבלאַכע קלאַווישן,
בלויכע שפּיצנפּינגער, אויערלאַך —
ליפלאַך האַלבע שטרעקן זיך —
שטרעקן זיך אומזיסט...
און עס הויבט זיך אָן אַזוי
בא מיר דאָס ליד.

. . .

דו האַסט געעפנט פאַר מיר דיינע אויגן
ווען דו האַסט גערעט,
איד האָב געזען די באַליידיקונג און שמוץ
אויף דיין נשמה ;
און איד האָב געוואַלט זאָגן :
דיינע אויגן זיינען אפענע וואונדן,
פאַמעלאַך — ניט רייד ...

פ א ר נ א כ ט

מיט גרויס־אויניקן אומעט קוקט דער פארנאכט,
דער פרעמדער פארנאכט פון אויסערן שטאט.
די שווערע בערג צעווינגן זיך, צערינגען זיך.
אָפּגעהאַקטע פּאַלן אום די בוימער
בא דעם הימל ראַנד,
זיי שטייען אוראי אויף, אויף יענער זייט
אין טאָגן לאַנד;
דאָ, צעשפּרייט זיך אין טיכער
דאָס דיקע, דראַזשענדיגע בלוז —
איך ציטער, פול ווי אַ טראָפּן טוי —
פול מיטן פארנאכט, — ער איז אין מיר פארגאנגען.

בלוי ער פרילינג

דער בלוי־לאכנדיקער פרילינג רעגן
בייטשט אויף מיט בייסנדיקע בייטשן
די אלטע ערד צום לעבן.
דיינע בלויע בליקן
בייטשן אויף מיין מיד געווארן בלוט.
דיינע בלויע בליקן
רעגענען פרילינג אויף מיין געבויענעם רוקן ;
און איד גלייך זיך אויס —
איד גלייך זיך אויס צו דיר.
אויף מיינע ליפן עפנט זיך דער שמייכל
פון רייפקייט קלוג
און מיינע הענט — מיינע ווייסע אויסגעשרייען
איז זיי איז ווידער דאָ דער כח און דער פלאטער פון זעגלען.

א ו מ ע ט

נישטיקער אומעט!

צי האָט דיר דעם וועג צו מיר געוווּן
די זון וואָס שמייכלט היינט מיט ווייסע טרערן?
צי דאָס אומדאַנקבאַר וואָרט וואָס איז געפאַלן
היינט פרימאַרגן פון זיין מויל?
אַדער, האָבן שוין אויף מיין חבר'טעם
יונגן קבר די גרעזלאַך אויפגעשפראַצט
און איך דערשמעק זיי אין דעם ווינט —
אַדער, די וואַלד אויגן פון געשטאַרבענעם קינד?
גאַלדענער אומעט, גאַלדענער אומעט.
דו בויגסט מיך ווי אַ וויינענדיקע ווערבע.

ד י י ן מ י ד ע ר ק א פ

דיין מידער קאפ היינגט אויף מין נאקן
ווי א פאר'חלש'טע רויו,
איך פיל ניט איר געוויכט,
איך פיל בלויו דעם אטעם
וואס קייקעלט זיך פון דיין מויל
ווי ווייסע, ווייכע רויזנבליטאלאך
און שיטן זיך פאנאנדער
איבער מין קלייד.

* * *

איד וועל ארומנעמען מיינע אקסל
מיט מיינע ווייכע הענט,
צומאכן די אויגן,
וועלן אלע מיינע אומרוען און אנגסטן
ווי פויגל פרייגעלאזענע
זיך אוועקטראגן פון מיר.
איד וועל אויף א גאלדענעם שטריק
זיך אראפלאזן טיפער, טיפער,
אין די טיפענישן פון מיין שלאף.
בויגזאם ווי א זאגל,
אדער אין מיין נאקעטקייט ווי דאס מיידל פון דער לבנה,
אדער נאר ווי אן אויסגעטראכטע אין זילבערנע סאנדאלן,
וועל איד אומוואנדלען
זוכן א ווייסן וועג,
אין די טיפע, בלוירויטע היילן
פון מיין שלאף.

שניי

דער בלאסער הימל היינט איבערן טאג
ווי א מוידלש פנים.
מוידלש-קארער, פוכיק, בלויער שניי.
דאס לייב איז גרינג, די טריט — קוים, קוים זיי רירן אן
די בלויע שטערנדלאך אין שניי..
דער רוים איז גרוים — איך בין א וויסער פויגל,
איך שנייד די לופט מיט מיין ברוסט
כאטש איך שטיי פארגאפט.

. . .

פון דיין גאָלדענעם קאַפּ ביז דיין איידעלן טראַט
ביזטו באַלויכטן מיט לבנה שיינקייט —
מײן גאָלדן אינגל.
פון מיר צו דיר
שפּרייט אײך אין מײנע חלומות
ברײטע מירמלנע טרעפּ;
צווישן חלום און וואָר
וועל אײך קומען צו דיר,
אזוי ווי דו ווילסט מיר
מיט מײנע טונקעלע צעפּ.

. . .

דער בלויער הויך איז אויסגעגאנגען
אויפן ווייסן שניי
ווי די בלויע קינדישקייט אין דיינע אויגן —
איד האב ניט ליב דעם שניי און זיין פראַסטיקן בלוי,
אי פאר וואָס מוז איך יעדן טאָג קוקן ווי ער רינט אַ ברודיקער
איבער די שוואַרצע באַקן
פון די בערג?

נעם מיד

מוטער-נאקעט שטיי איד פאר דיר.
מיט זוניקע הענט צי איד צו דיר.
מיט ליכטיגע גלידער זינג איד צו דיר. —
נעם מיד ווי די ווארימקייט פון שטראל,
נעם מיד ווי דעם וויין פון ווינט,
נעם מיד ווי פריש וואסער צו דין הייסן לייב;
נעם מיד ווי א זוניקן טאג —
נעם מיד און זינג מיד ! און לאך מיד !
לאך מיד אויפן קול !

. . .

איד ווייס ניט פארוואס
גיי איד היינט מיט אזוי פיל צערטלאַכקייט
ארום זיך ארום ;
כמעט אויף די שפיצינגער.
איד קוק אין שפיגל :
מיינע האָר לייגן זיך מיט קלוגשאַפט און מיט ליבשאַפט,
דאָס פנים אויסגעצערטלט בלייך . . .
ארום די אויגן טונקלען זיך סודות —
און אין די שוואַרצעפלען דערקען איד —
דאָס ביסטו —

כ ו ו א ל י ע ס

כוואַליעס וואָס דו האָסט אויפגעברויזט אין מיין האַרץ
שלאָגן זיך אָן אָן די ברעגן פון מיינע ליפּן,
ווי עס שלאָגט זיך אָן דער ים אָן זיינע ברעגן
און בלייבט דאָך שטום.
נאָר מיינע אויגן בלייבן ניט שטום —
זיי בלייבן ניט שטום, מיינע ניט פאַרדעקטע אויגן,
און איד באַהאַלט זיי ניט פאַר דיר.

ג ע ר ן א ו מ ג ע ר ן

גערן אומגערן — אומגערן גערן,
טוסט א שפיל אויף מיר מיט דיינע אויגן,
טוט א זינג צו דיר מיין בלוט לבנה'ק העל.
שטערן כאלעשן פארצערט —
ברי ניט אומגערן מיט דיינע פינגער.
גערן, גערן, פאל איד ווי א זאנג
אונטער דער קאסע פון דיין ליפ.

א ו י ג ן

אויגן, אויגן, מידע שטערן
פון א זומער נאכט
טוקן זיך און פינקלען ווידער
אין מיין בלויער נאכט.

נאָר מיין בלוט צום פנים שלאָנט זיך
פון דעם קלאָרן שיין ; —
קוקט ניט, קוקט ניט, מידע אויגן,
אין מיין האַרץ אַרײַן ...

ס'האַבן אויגן שוין פון פריער
אין מיין האַרץ געגליט ;
איינגעטונקט זיך, אויסגעלאָשן,
ווידער אויפגעבליט.

אויגן, אויגן, מידע שטערן,
פון א זומער נאכט,
טוקן זיך און פינקלען ווידער
אין מיין בלויער נאכט.

מ י י ן ל י ב ע ר

מיין ליבער, דו ביסט ווי שארפער געווירן.
די ביטערע ריחות פון דיינע רייד
פארגייען מיר אין די אויגן.
די ביטערע ריחות פון דיינע רייד
בויגן מיך ווי דער ווינט דאס לאזע שטיינגל
און נויגן מיך אָפּ פון דיר,
און נויגן מיך אָפּ פון דיר.
נאָר דיינע הענט זיינען ווי זון-שטראַלן,
זיי צעמישן מיין וועג.
אַ, מיין ליבער,
פארוואס זאָלסטו ניט זיין ווי דאָס לויטערע וואַסערל
אין וועלכן איד זע מיין פנים —
און פארוואס זאָלן דיינע רייד ניט זיין
ווי די קלאָרע שטיינדלאַד אויף זיין גרונט.

ו ו ע ז

ווען דער נאכט הימל פאטשט מיט די פליגל
ביי די ברעגן וואו דאס זאמד איז שווארץ,
זיינען מיר ביידע מיר פונם טאג
און פון די שעה'ן,
וואס ליגן ווי שווערע שטיינער
אין די זיימען פון אונזערע קליידער.
לאזן מיר די שווערע קליידער פון די אקסל פאלן
און מיר ביידע — ערשט געבארענע, האלבע לבנה'ס
גיסן זיך צוזאמען,
שטופן אָפּ די מידקייט...
און לאזן זיך אוועק, אויף די שפיציקע וואלן פון שלאף,
אין א זיכערן שיפעלע.

איינמאל בלויז

איינמאל בלויז האב איך געזען
די זאנפטע בלויזע הימלען
פארהלומטע זיך טרינקענדיק אין דיינע אויגן.
נאכדעם זיינען אלע מאל
די אויגן דיינע
געווען קאלירלאז, גרוי,

און אפט —

ווי קליינע, גרינע זומפעלאך,
וואס בליאסקען מיר ביינאכט.
נאך מיך ארט דאס ניט.
מיט א קלאפעדיק הארץ,
און מיט דעם ראָרשט,
וואס שפרייט זיך ווי א פלאם דורך מיינע גלידער
אייל איך אלע מאל אהין וואו דו ביסט דא —
ווייל איינמאל האב איך געזען,
די זאנפטע בלויזע הימלען
פארהלומטע זיך טרינקענדיק
אין דיינע אויגן.

ווען דו וועסט אוועק

ווען דו וועסט אוועק פון מיין האנט, פון מיין שטוב,
פון מיין גאס,

וועסטו מיטנעמען:

די ווארימקייט פון מיין האנט,

דאס ליכט פון מיין שטוב,

און פון די גראזן, וואס וואקסן אויף מיין גאס

וועסטו ארויסציען דאס גרין.

זיי וועלן זיך נויגן ווי איד צום טויט

ווען דו וועסט אוועק.

נאר מיר איז ליב די רוח פון טויט

ליבער ווי דיינע ניט ליבע רייד.

II

אין נאקעטן הערבסט

אין נאקעטן הערבסט איז דער אמת,
אין דיינע פינגער ווי נאקעטע צווייגן,
אין אפגעדעקטע פעלדער,
אין די פולע פרוכטן וואָס שווייגן.

מיך רעגט ניט די פּוצונג פון פלאַנצן
ווי דאָס יונגמיידלשע צוויטן ;
אין נאקעטן הערבסט איז דער אמת,
און זיס איז די פרוכט, ניט די בליטן.

ד י ל י ב ע

די ליבע האָט אַ זונג געטאָן,
די ליבע האָט אַ שפּיל געטאָן
אויף איר שמאַלן פּייפל
ביי מיין קליינעם ברעג —
און איז אַוועק —
ווי עס גייט אַוועק די פאַרביקייט,
די האַפטיקייט פון בליטן.
איך בין געבליבן היטן —
די גרויע באַביצעס — די מעג.

. . .

באגערן צייטיקן ווי דאָס לייב
און צערן דאָס לייב און צערן,
מיין שיינער אינגל, וואקל ניט דיין טראַט,
אַנגעשכורט האַסטו מיינע שמערן.

דו וועסט קומען,
איך די אויגן פארפלאַנטערטע נעצן.
איך וועל עפענען מיין טיר;
דו וועסט לייגן דיין מאַנלאַכן שטאַלץ
ווי אַ קראַנץ פאַר מיר.

איך וועל זיין אומענדלאַך ווי די נאַכט,
דו וועסט ווי דער טאַג אין מיר פאַרזונקען ווערן —
נאָר ווי די נאַכט געבערט דעם טאַג,
וועל איך דיך צוריק אַ לויטערן געבערן.

ה ע ר ב ס ט

איך האָב ליב געהאַט דעם הערבסט ווי אַ פרעמד לאַנד
איידער איך האָב דיך געקענט.
ביסטו געקומען,
האַסט געעפנט פאַר מיר די קופער־טויערן פון פרעמדן לאַנד.
היינט זיינען מיר נאָענט די נאַקעטע שטאַמען פון הערבסט
ווי מיינע אייגענע שוועסטער און ברידער,
ווייל דו ביסט מיר נאָענט —
דו ביסט אַ נאַקעטער, הערבסטיקער שטאַם —
איך לייען אַזוי גוט דיינע טיפע קאַרבן.

ע ט ג

היזער — שווערע, טעמפע קעפ
שפארן און אין נידעריקן בויד פון הימל,
מענטשן קליינע אויפן שליאך
פלאַנטערן די פיס אין דרעמל.

סטייעם קליינע פויגל ציען דרום וואו,
זיי רעגן ניט דאס הארץ מיט זייער רוח פון פליגל,
די זון — אט איז די זון ; זי איז קליין און טרויעריק
קליין און טרויעריק ווי מיינ טאשן שפיגל.

דער הימל האָט פאַרווינגט די בערג
 אין זיינע בלויע ארימס —
 גאלדיק־דרעמלענדיקע נאַכמיטאָג שעה.
 שעפּסענע וואַלקנדלאַך, גראַזן און בינען
 שפינען דאָס אור־אַלטע ליד פון רו —
 שפּין מיר אַרום, אור־אַלטע רו,
 דרעמל מיר איין ווי דעם באַרג.

קנייטשן

קנייטשן.
דינע ווערימלאך ארום מיינע אויגן,
בארוואיקט מיך,
דערציילט :
דער שטורים איז פאָריבער.
ערגעץ וואו
אויפ'ן רוקן פון ווינט,
טראַגט זיך
ווי פיל-פאָרביקער שטויב
די בליאונג פון מיין פריילינג.
איצט וועלן קומען
שטילע זאָרגפעלטיקע טעג,
וואָס וועלן זיך ציען
ווי אַ מיט-זומער נאַכמיטאָג.

מ י י ן ק י נ ד

אירע האָר זיינען דיקע קאַשטאַן-האַן.
ווי מיינע;

נאָר איר קול'כל איז יונג ווי טוי.
איצט, ווען זי זינגט פון איר לערבוד,
ציט עס זיך אַרויף,

ווי אַ דין זיידן-פעדימל,
און ציטערט און שפּליטערט זיך..
ווייסע בלימעלאַך פון ערשטן קינדער-טרויער
שיטן זיך אַראָפּ

און פאַלן

מיט די בעקעלאַך אין ווייכער לופט.
איך שטיי פון ווייט;
איך בין דאָך נאָר איר גרויסער שאַטן,
וואָס וואַכט איבער איר,
און ציטערט.

פ ר י ל י נ ג

דער פּרילינג קומט,
מיין טאַכטער בליט,
יונגע גרעזלאך שפּראַצן
פון מיין גאַרטנס ערד.
ווינטלאך ווי די פויגל וואַנדערן איין,
ווינטלאך שכר'ן איין מיט זייער וויין —
איך בין אומעטיק אין פּרילינג
אומעטיק ווי אין אַ פרעמד לאַנד.

א ג א נ צ ע נ א כ ט

א גאנצע נאכט האָב איך געהערט דעם רעגן,
ער איז געגאנגען מיט דיינע טריט,
מיט דיינע טריט א גאנצע נאכט...
מיין וואַכיק אויער, מיין ווארים בעט
האָבן זיך גענארט מיט רעגן טריט,
מיט רעגן טריט א גאנצע נאכט.
אזוי ווי א שלאנג האָט זיך פאַרקנוילט דאָס הארץ
אנטקעגן טאָג וואָס איז געקומען אַליין —
אנטקעגן טאָג וואָס איז געקומען אַליין —
אויף מיין האַלז א גרויער שטיין.

III

א, מ י י ן ש פ ר א ך

א, מיין שפראך,
דו ביסט זילבעריק בלוי —
דו ביסט ליכטיקער גאלד.
און וואס טו איך מיט דיר ? —
איך שפיל זיך מיט דיר
ווי קליינע מיידלעך מיט זייערע פופעם,
מיט זייער שפילצייג אויפן דיל —
איך פארווירבל זיך אין מיין שפיל.
נאך אפט שנייד איך מייע ליפן איבער דיר,
צי דיר פון מייע זאנפטע צעלן,
און ווי אומזיכטבאר-גאלדענע שמריק
פארווארף איך דיר צום הימל.
איך פלעכט דיר אין פורעמס נאך מיין געשטאלט
איך פליק דיר ווי בליטן פון א ווייסן וואלד ;
פון א זילבערנעם וואלד.

פון מיינע שלאנקע גלידער

פון מיינע שלאנקע גלידער וויינען קינדער ניט געבוירענע,
וואָס ווילן דורך מיין לייב די ווייסע וועלט דערזען
און אויפבליען אונטער דער זון
מיט קעפלאך געקרויזלטע,
אויגלאך ברייט פארוואונדערטע,
שווארצינקע און בלוי.
נאָר טיף אין זיך פארטויב איך
יענע קלאַרע שטימעלאך
מיט טויזנט שטימען פון אַ פיבערישן דראַנג,
צו זיין ווי איצטער, אייביק אזוי בויגזאַם, אזוי שלאַנק
און פריי פאַר מיין קאַפּרין,
פאַר נעכט געשטערנטע,
און פאַר דיינע צערטלענדיקע הענט —
זאָלן מיינע טעג כאַטש ווערן האַסטיקער פאַרשווענט,
אַ דאַרטן וואו איר וואַרט —
איר בלויע, שוואַרצע אויגעלאַך אונטער די ווייסע טויערן
קומען זאָל איר יונג צו אייך.
איך וועל אייך שטיץ צוזאַמעננעמען
אונטער מיינע מאַמע פלינגלען
און אויף עפעס טרויערן
און וויינען שטיל מיט אייך.

. . .

מיינע ווייסע פינגער,
אין וועלכע איד באהאלט מיינע אויגן
לייכטן פאר מיר
ווי גאלדענע ליכט.
שליאכטן עפענען זיך, ברייטע שליאכטן,
גאלדענע שליאכטן —
איד קען נאר חלומ'ען
ניט זיי באטרעטן.

ב י י ם כ ר ע ג

איך זיין ביים ברעג
איבער מיר די הויכע דעמבעס רוישן
און שפיגלען אָפּ זייערע קעפּ
אין דעם טיפּן, גרינעם טיך.
קומען ווינטלאך מיט פּויגל
און קנייטשן אויס די פּלאַך פּון טיך
ווי די זאַרג אַ גלאַטן שטערן —
און די וועלן — שטילע, פאַרשעמטע
ווי קינדער ליפּלאַך —
פּלאַפּלען עפעס פאַר מיינע פּיס.

ווען דער הערבסט קומט

ווען דער הערבסט קומט איבערן לאנד
באהאלטן זיך פלאמיקע שטיקער זומער
בא יונגע פרויען
און שמעלצן זיך איבער זייערע רייפע אקסלען,
פליסן ארונטער אונטער זייער הויט;
און די פרויען — פארהילטע זומערס —
טראגן זיך דורכן ווינטער
מיט גליענדיקע טריט.

דו צארטער, מיט די קינדיש בלויע אויגן,
 אין א רענגדיקן מאָג
 האָסטו אויפגעשיינט פאר מיר;
 האָסט מיד מיטן שירם ביז דער באַן באַגלייט,
 דאָן דערלאַנגט דיין ווייסע האַנט.
 און דייע אויגן — בלויע בלימלאַך,
 האָבן אין דעם רעגן זיך אַ וויג געמאַן,
 ביסט פארשוואונדן.
 נאָר דורכן פענצטערל פון באַן,
 אין דעם קרומען גאַנג פון רעגן,
 האָבן אויפגעבליצט און זיך געוויגט
 בלויע בלימלאַך צוויי.

* * *

מיין געוויין איז פרילינג רעגן אין דיין הערבסט,
דאָרשטיק שלינגען דיינע קנייטשן מיינע טרערן ;
אין דיינע אויגן פלאַקערט אויף גרין גראַז —
די זון, וואָס איך האָב יונג געמאַכט פאַר דיר
רוקט איר טיפן שאַטן אויף מיין שטערן ...

* * *

אויף מיין טאָג האָט זיך געלייגט אַ פּאַס ווייסער שימער,
אַ ווייסער שטעג האָט זיך געלייגט אין מיין טאָג ;
איד וועל היינט טראָגן מיין נשמה אויף אַ ווייס קלאַר טעלערל
ווען איד וועל באַדינען מיינע געסט ;
און שפּרייטן אין זיך דעם ווייסן שטעג
אונטער האַלב פּאַרמאַכטע אויגן.

זוניקע פארגעסנקייט

1

קליינע און גרויסע אומרוען און אַנגסטן,
וואָס צערן מיד טעג און טעג,
וואָס מאַכן פלאַך מיין ברוסט
און בלייד מיין פנים —
גייען צום סוף אַוועק און שלאָפן איין
אונטערן באַרג,
וואו עס שלאָפן אַלע ביזע חלומות;
און לאָזן מיד רוען.

אַ פרישער פרימאַרגן
ווינט מיד
אין זון ליכט און אין פאָרגעסנקייט.

זוניקע פארגעסנקייט,
 ווי א קרישמאָלענער ים,
 אויף דיין רוקן וויג איך זיך
 און שוויים
 מיט האַלב־אָפּענע אויגן .
 א וויסער הימל מיט רו
 זיפט זיך דורך מיין מח
 און עם שפינט זיך,
 עפעס פאַרשפינט זיך,
 ס'איז שוין טויט.
 איך וויג זיך ווייטער
 אויפן זוניקן רוקן
 אויפן קרישמאָלענעם רוקן.

אויף די ראָזע ווענט פון מיין צימער
 זינגט די זון,
 קיינער הערט ניט איר געזאנג ;
 נאָר מיין נשמה וואָס איז מיר —
 מיין נשמה וואָס איז מיר
 וויגט זיך אונטער אַ בוים פון גאַלדענע גלעקלאַד,
 פון גאַלד שמייכלדיקער רו,
 און די זון זינגט דאָס ליד
 פון זוניקן פאַרגעסן,
 און וועבט גאַלדענע שפינוועבס
 אויף מיין וואונד.

* * *

דער טאָג איז היינט אַזוי דורכזיכטיק,
דורך און דורך זון בליטן,
זון בליטן און שמייכלען.
פאַר וואָס דאַכט מיר אז דער טאָג איז אַ וואונד
וואָס איך טאָר ניט אַנרירן ? —
איך וויל זיך ניט דערמאנען —
איך וועל גיין דורכן טאָג מיט לייכטע, לייכטע טריט,
איך וועל גיין ביי די ברעגן
ניט אַנרירן די וואונד אינם טאָג.

ע ר א ו ן ז י

זיינע רייד

האָבן ביזע פייערלאַך געצונדן אין אירע אויגן.
און פון וואַנען האָט זיך גענומען אַהער
אַ שיפנדיקע שלאַנג?

און די שווערדן אין זיינע בליקן! —

עס האָט זיך איר געוואַלט דעם כח האָבן
און אַ טרייסל טאָן די ווענט,

זאָל נעמען האַגלען ליים און שטיינער

אויף זייערע ביידנס קעפּ —

אַבער זי האָט נאָר געהאַט דעם כח פון אַ פּלאַקער,

פון אַ פּלאַקער וואָס ווערט שנעל פאַרצערט;

און זי האָט זיך דערמאַנט

אַז שטאַרקער פון איר קאַפּ זיינען די ווענט.

און זי האָט זיך דערמאַנט,

אַז זיין בלוט האָט לאַנג געפּענטעט

אירע פּים און הענט —

און ווי זי וואַלט געהערט דעם ברוך פון אַ צווייג,

האָט זי דערהערט די ווייכקייט אין איר קול —

ער האָט אַ שמייכל געטאָן גיך, ווי אַ דערשראָקן קינד —

די שווערדן האָבן זיך געלאָשן.

* * *

נאכדעם איז איר קאפ געלעגן שטיל
אין זיינע קני
און ס'האט זיך איר געקלערט :
ווי גוט ס'וואלט זיין ווען זי זאל קענען אוסרינען
פון אונטער זיינע גלעטנדיקע הענט,
ווען זי זאל זיין א דינער שטראם
וואס בויגט זיך אויס און איין
און לויפט אוועק, אוועק
און ענדיקט קיינמאל ניט דעם לויפנדיקן וועג.

מ י י ן ג ל י ק

עס איז א פארביק פלאטערל
דאָס קליינע גליק
וואָס טאַצט פאַר מיר ;
און איז אזוי פאַרענדערנדיק —
ווי קען איך כאַפֿן זיינע פאַרבן ?
ביינאכט נאָר
פאַלט דאָס גליק מיט די פליגל אויף מיין האַרץ,
זיס דריקט זיך צו מיר
דאָס געוויכט פֿון שוואַרץ —
מיט ווייסע ארעמס קלאַמער איך עס אַרום.
דאָך, ביים פרימאַרגן ליכט
ווידער טאַנצט און שעמערידט,
דאָס קליינע פלאַטערל — מיין גליק
און איז אזוי פאַרענדערנדיק.
מיט טרערן אויגן פינטל איך,
און קען ניט כאַפֿן זיינע פאַרבן.

א י ד ב י ז י ו נ ג

איך בין יונג, מיינע אויגן זוכן עפעס, ערנעץ,
היים בריען מיר די סודותדיקע ווינטן פון דער נאכט;
דו ביסט קלוג און מיר אויפגעדעקטע זיינען אלע סודות
וואָס דאָס פּוֹלע לֵעבן האָט אין דיין שוים געבראכט.

איך, איך ביינק נאָך רייד פון ליבע אויסגעחלומט
וואָס שיינקען מיר די ערד אוועק, דעם הימל ווי קרישמאַל.
דו — דו שמייכלסט קלוג, ווייסט דעם סוף פון אלע דינע ווערטער
וואָס דו האָסט אויף דיין יונגן וועג צעזוייט אמאַל...

פ ו ן ב א ן

טרויעריק האָבן אַראָפּגעקוקט די פענצטערלאַד פון באַז,
און מיט אַ פּיף וואָס קילט דאָס בלוט
האָט זיך די באַז
געטאָן אַ וויג אין וועג;
פון אַ נאָענטן פענצטערל
האָט דיין קאָפּ אַרויסגעשטעקט,
דיינע אויגן — הימלדיק, טרויעריק
האָבן מיך באַגלייט,
ביז איד בין אַ קליינטשיק פינטעלע געוואָרן;
ביז דאָס פינטעלע האָט זיך פאַרלאָרן —
אויבן האָט זיך נאָך געדרייט דער שוואַרצער רויך
ווי אַן אייזערנע קייט,
און איד האָב ניט פאַרשטאַנען
צוליב וואָס עס ליגט אַ וועג
אַביסל באַרג אַרויף,
וואָס פירט צו מיין שטוב.

ווען איך זאל קינדערלאך געבוירן

ווען איך זאל קינדערלאך געבוירן,
יעדן יאָר אַ קינד ביז איך וועל האָבן צען ;
ווי וואונדערלאך דאָס וואָלט געווען.
איך וואָלט זיי דורך די טעג געזויגן און געוויגט,
און אין די אוונטן וואָלט איך ביים קליינעם ליכט
לייבעלאך פון וואָל פאר זיי געשמריקט.
העמדעלאך און ווינדעלאך וואָלט איך פאר זיי געוואשן,
פארטאָגן, ווען אלע שלאָפן,
וואָלט איך זיי צעהאנגען אויף די שטריק,
און וואָלט אַ וויילינקע געשטאנען,
געקוקט אין גרויסן, בלויען הימל
אויב ס'וועט היינט רעגענען,
און ס'וואָלט מיין הארץ באהאַלטן אַנגעקוואַל!
פון דעם שירך, שאַרף
וואָס דער ווינט מאַכט
טרייבנדיק די שטריק היין און הער ;
אויפבלאָזנדיק בייכלאך אין די העמדלאך און ווינדעלאך
ווי די פּאַנען פון אַ זעגלשיף —
די פּאַנען פון מיין זעגלשיף —
ווי וואונדערלאך דאָס וואָלט געווען.

ד ע ר ט א ג

לאנגווייליק און פויל און אויסגעצויגן,
ווי די בהמה וואס ליגט אויף אלע פיר,
דרעמלט דער טאג אונטער דער זון,
מיט צעשפרייטע לאפעס,
און פילט ניט ווי ער רוקט זיך דרעמלענדיק
בארג אראפ, בארג אראפ —
נאָר פון דעם לעצטען טרייסל ביים מערב ראַנד
כאפט זיך אויף דער טאג,
מיט צענליטע בהמה'שע אויגן
אין דער זינמענדיקער זון.

ר ע ג ז

דער רעגן איז געפאלן אין דער זון
ווי טראָפנס טרערן
אויף גלאַנציקע קינדערשע בעקלאַך,
ווי איידעלע בליטן האָט ער זיך צעזויט ;
פלוצלינג — האָט ער זיך אַ לאַז געטאָן
ווי אַ מחנה יונגע, שטאלטנע אינגלאַך
וואָס גייען ריטמיש
בייטנדיק די פיס איבער דער ערד.

